

Samlingen. I den samme Forbindelse maa jeg maaske henlede Opmærksomheden paa et Par Linier i Indledningen til Betænkningen, i hvilke Udvalget udtrykker et Ønske om „at Statsrevisorerne, naar der foreligger Bevilling til specielle Anlæg eller Anskaffelser, som udføres gennem flere Finansaar, i Betænkningen ville give Oplysning om, hvilken Udgift der i det hele er medgaaet til hvert Anlæg eller Anskaffelse“. De Herrer Medlemmer af Statsrevisoratet ville ganske sikkert forstaa denne Henstilling fra Udvalget, og i hvert Tilfælde ville de ved at begynde paa Statsregnskabet bagfra og blade fremad hurtigt komme til den Paragraf, som det egentlig drejer sig om. Endelig skal jeg blot gøre en Henstilling til den højtærede Finansminister. Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Nanke), der som nyt Medlem af Udvalget og nyt Medlem af Tinget har følt Vanskelighederne ved hurtigt at orientere sig i Stoffet, har opstillet Ønsket om, at Finansministeren paa en tydelig Maade vil fremhæve, hvornaar en Konto er kalkulatorisk. Den højtærede Finansminister, der jo i denne Samling har gjort en Del for at lette Overskueligheden paa Finanslovsforslaget, vil maaske kunne finde en praktisk Udvej til, at give en Fortegnelse over samtlige kalkulatoriske Konti eller Underkonti, og i saa Tilfælde vil Udvalgets Flertal gerne støtte den Tanke, det ærede Medlem fra Odense har fremsat.

Med Hensyn til de Revisionsbemærkninger, vi have fundet det nødvendigt at gøre opmærksom paa, skal jeg kun dvæle ved to. Den ene er I. c., hvor Ministeren paa givne Foranledning erklærer, at han for de senere valgte Statsrevisorer vil gøre Rede for Anvendelsen af Beløbet til den til Undersøgelse af Spørgsmaalet om Toldbeskyttelse for Landbrugsprodukter nedsatte Kommission. Hermed er en gammel Strid mellem de to Ting endt. Ærede Medlemmer ville maaske erindre, at Landstinget paa et tidligere i politisk Henseende noget kritisk Tidspunkt havde taget det Standpunkt, at Statsrevisorerne kun være valgte for et Aar ad Gangen og derfor ikke kunde komme til at revidere Statsregnskaber for Finanslove, der høre hjemme i et tidligere Aar. Dette Landstingets Standpunkt har altid været uholdbart, thi det er saaledes, at Statsrevisorerne næsten hvert eneste Aar have haft at gøre med Statsregnskaber, der angik tidligere Aars Finanslove. Desuden har det været Forudsætningen ved Statsrevisionens Oprettelse, at selve Statsrevisoratet er et fast og

stadig varende Institut, og at Statsrevisorerne ikke skulle vælges for et, men for flere Aar ad Gangen, saa at der ikke kan være noget til Hinder for, at man overdrager Undersøgelse af Statsregnskaber, der ikke ere komne rettidig frem, til Statsrevisorer, der ere valgte for et senere Aar. Det vilde ogsaa være vanskeligt for en Minister at fritage sig for at svare paa Statsrevisorerens Spørgsmaal i Anledning af saadanne Regnskaber, thi han kan ikke frigøre sig for ethvert Ansvar. Idet Ministeriet Sehested nu har erklæret sig villigt til at gøre Rede for Anvendelsen af det omtalte Beløb, er denne Strid ude af Verden, saa at Folketinget og den sunde Fornuft i Virkeligheden her have vundet en lille Sejr. Det andet Punkt, jeg skal gøre et Par Bemærkninger om, er II. c. Det er blevet Skik og Brug, men særlig under Minister Styhr, at bevilge sig selv Midler og blot skrive nedenunder: „Uden for Budgettet“, „ifølge Regnskabsdecision uden for Budgettet“ eller blot „ifølge Decision“, „i Henhold til regnskabsmæssig Forklaring“ eller hvilket andet Udtryk, man har kunnet finde paa. Det følger af sig selv, at det kan Rigsdagen ikke lade gaa. Der gives ikke nogen anden Bevillingsmyndighed end den, der er nævnt i Grundloven. Regnskabsdecision er ingen Bevillingsmyndighed. En Minister kan ikke gaa hen og selv „uden for Budgettet“ eller i Kraft af Udtrykket „endvidere“ tage Midler, som han mener at behøve. Har en Minister Brug for noget, som ikke er bevilget, saa er der Tillægsbevillingslove, hvor han kan gøre sine Krav gældende. Jeg erkender ganske vist, at Tillægsbevillingslovene have skiftet Karakter i den sidste Snes Aar. Man havde i sin Tid en Konto, der hed „Kontoen for uberigtigede Udgiftsposter“. Den blev misbrugt i høj Grad, idet Ministerne der toge de Penge, de behøvede. For at slippe af med denne Konto oprettede man Tillægsbevillingsloven. Meningen med den var kun, at den skulde rumme Udgifter til Arbejder, hvis Fuldendelse ikke kunde overses, eller som ikke kunde være afsluttet ved den egentlige Finanslovs Udarbejdelse. Imidlertid er Tillægsbevillingsloven nu bleven noget ganske andet. Jeg gad se det Menneske i Rigsdagen eller i Ministeriet, der er i Stand til at sige, hvad Forskel der er paa Finansloven og en Tillægsbevillingslov. Hele den principielle Forskel, der tidligere har været paa disse 2 Bevillingsforslag, er nu fuldstændig svunden bort. Ikke desto